

Skole og foreningsliv i bevægelse

- et baggrundsnotat. September 2015

Astrid Jakobsen
Sofie Aabo
Kirsten Grube Juul
Søren Østergaard

Center for Ungdomsstudier (CUR)

Skole og foreningsliv i bevægelse

– et baggrundsnotat

1. Indledning

Der har blandt nationale idrætsforbund og især de lokale foreninger været en vis ambivalens i forhold til skolereformen. På den ene side har der været en udpræget positiv tilgang til de muligheder, der ligger i forbindelse med deltagelse i den del af skolereformen, der omhandler den såkaldt 'åbne skole' (*Udspil*, september 2014; *DIF Opinion*, oktober 2014). Specielt muligheden for at komme i kontakt med de børn, der ikke aktuelt er en del af foreningslivet, er blevet fremhævet.

På den anden side har det heller ikke skortet på udtalelser omkring, hvilke konsekvenser de længere skoledage vil have for børn og unges deltagelse i foreningslivet. Det store flertal af disse forudsigelser har været ret dystre! Når man googler 'Skolereform og foreningsliv' bliver resultatet en række artikler med overskrifter som f.eks.: "*Medlemstal rasler ned i landets idrætsforeninger*", "*Reform får børn til at droppe sport*", og "*Idrætsledere råber vagt i gevær*".

Spørgsmålet er, om de dystre forudsigelser omkring udviklingen i medlemstallet afspejler virkeligheden i landets idrætsforeninger? Og i hvilket omfang lader de muligheder, der ligger i et samarbejde med skolen, sig realisere i praksis ind i en foreningsverden, der primært er drevet af frivillige?

Notatet, der baserer sig på 1612 besvarelser fra idrætsforeninger og 60 interviews med skoleledere, idrætskonsulenter og formænd for idrætsforeninger, er første output fra udviklingsprojektet, *Skole og foreningsliv i bevægelse*, som er et samarbejde mellem CUR, DIF og DGI og finansieret af Nordea-fonden. Det er hensigten med notatet først og fremmest at tage temperaturen på samarbejdet mellem skole og foreningsliv efter det første ret turbulente år med skolereformen, dels at give et bud på, hvordan man i det lokale foreningsliv oplever konsekvenserne af skolereformen – i relation til udviklingen i medlemstal, adgang til faciliteter m.v.

Notatet skal medvirke til at kvalificere vores arbejde med at udvikle modeller for 'det gode samarbejde mellem skole og foreningsliv', og vi har et håb om, at notatet også kan være med til at kvalificere og stimulere diskussionen omkring skolereformens potentialer og udfordringer i forhold til idrætsforeningerne.

2. Unge vælger ikke i højere grad foreningsidræt fra – konsekvenser af folkeskolereformen

Hvis vi ser på udviklingen i foreningsdeltagelsen blandt unge i udskolingen fra 2010 til 2015, er der – hvis vi spørger unge – ingen indikationer i retning af, at de er mindre aktive i landets idrætsforeninger. Seks ud af ti elever i 7.-9. klasse er foreningsaktive i såvel 2010 som i 2015 (Juul & Østergaard 2015). **Der er således ikke noget, der indikerer, at skolereformen har en hverken negativ eller positiv indflydelse på andelen af danske unge, der dyrker idræt i foreningsregi.**

Når vi i denne undersøgelse spørger foreningerne, er udmeldingerne fra flertallet, at folkeskolereformen ikke har haft konsekvenser for hverken medlemstal, deres muligheder for at rekruttere trænere, adgang til faciliteter og ændring af træningstider.

En mindre andel af foreningerne angiver, at de i hverdagen oplever konsekvenserne af skolereformen, hvilket i praksis betyder at:

- 24 pct. har ændret deres træningstider
- 17 pct. har angivet, at de har fået begrænset deres adgang til faciliteter
- 21 pct. angiver, at det er blevet sværere at rekruttere trænere

Reelt er det sådan, at én ud af fire af de foreninger, der har valgt at deltage i undersøgelsen oplever negative konsekvenser af skolereformen. Én ud af fire foreninger (27 pct.) angiver, at de, som konsekvens af skolereformen, har oplevet en negativ medlemsudvikling, men som anført ovenfor, er det ikke noget der har haft indvirkning på den samlede andel af børn og unge, der dyrker foreningsidræt.

Omvendt er det et begrænset andel af foreninger, der kan pege på direkte positive konsekvenser af skolereformen – f.eks. er der kun 7 pct. af foreningerne, der angiver, at de har fået flere medlemmer.

Skolereform, piger og 9. klasse er ikke en god kombination

Vi spurgte foreningslederne om, hvilke forhold ved folkeskolereformen, der havde haft en negativ indvirkning på medlemstallet. Syv ud af ti foreninger, der oplever faldende medlemsfald, peger på det forhold, at den længere skoledag gør, at børn og unge er mere pressede på tid. At en gruppe unge oplever sig pressede på tid som følge af skolereformen, bekræftes af en national survey, som Center for Ungdomsstudier (CUR) i foråret 2015 foretog blandt 1012 elever i 7.-9. klasse. Der blev i undersøgelsen spurgt ind til sammenhængen mellem den længere skoledag og fravalg af aktiviteter, og her angiver 29 pct. af eleverne, at de har fravalgt aktiviteter som en direkte konsekvens af en længere skoledag.

Hvis man dykker lidt ned lidt ned i tallene, viser det sig – ikke overraskende – at det specielt er pigerne, der vælger fra. 34 pct. af pigerne angiver, at de har valgt aktiviteter fra, mens det gør sig gældende for 23 pct. af drengene. Samtidig er det primært eleverne i 9. klasse, der har fravalgt fritidsaktiviteter. I 9. klasse angiver 35 pct., at de har valgt aktiviteter fra, mens det gør sig gældende for 23 pct. i 7. klasse.

Selvom der i den nationale survey specifikt er spurgt ind til, hvorvidt længere skoledage har haft betydning i forhold til fravalg, skal man være opmærksom på, at en række undersøgelser viser, at det specielt er i 7.-9. klasse, at en del elever fravælger fritidsaktiviteter i forvejen. Et relevant spørgsmål er derfor, om ikke flertallet af disse elever alligevel ville have valgt fritidsaktiviteter fra – og svaret på det spørgsmål er, at det havde de nok. **For en gruppe udøvere er skolereformen – på linje med erhvervsarbejde, lektier m.v. – blot blevet en blandt flere udløsende faktorer i forhold til, at de fravælger organiseret idræt** (Laub 2012; Ibsen m.fl. 2015; Østergaard 2015).

Samtidig med at skolereformen for en gruppe af de ældste elever er blevet endnu en mulig plausibel forklaring på, hvorfor de vælger foreningsidræt fra, så er det dog også vigtigt at være opmærksom på, at det specielt er gruppen af 'selvtransporterende' unge, der har oplevet ændringer i deres træningstider, således at de enten træner senere eller mindre. Hvis man gerne vil minimere 'frafaldsrisikoen', er det et forhold, man skal være opmærksom på at få elimineret i det omfang, det er muligt – f.eks. ved at man gentænker organiseringen af træningen. Her peger denne undersøgelse på, at dette i nogle foreninger godt kan være yderst vanskeligt at ændre på træningstider for hold, der har været vant til at træne på bestemte tidspunkter.

Det er primært de større foreninger, der oplever sig pressede af skolereformen! Men det er også primært de store foreninger, der byder ind, når det gælder samarbejde

Når vi i denne undersøgelse ser nærmere på tallene for at komme tættere på, hvilke foreninger, der oplever, at de er specielt udfordrede, gælder det, at der ikke er den store forskel på, hvorvidt man er en forening i de store byer eller på landet, om man primært tilbyder henholdsvis individuelle eller holdidrætter m.v.

Til gengæld ser foreningsstørrelse ud til at have betydning. Store foreninger med over 400 medlemmer under 18 år og dermed mange hold, træningstimer, aktiviteter og trænere føler sig naturligt i nogen grad mere pressede end mindre foreninger med et mindre aktivitetstilbud. Der er stor forskel, om man skal finde trænere til 30 hold, eller om man skal finde trænere til seks hold – og dermed også stor forskel på, i hvilket omfang man oplever, at skolereformen har betydning for det konkrete arbejde med at finde trænere.

Samtidig med at de store foreninger kan opleve sig mere pressede end små foreninger, så er det også store foreninger, der – på grund af lidt flere ressourcer – som oftest indgår i kontinuerlige samarbejder med skolerne.

Når medlemstallet stiger

I interviews og spørgeskemaer peges der på, at skolereformens positive konsekvenser kun i meget begrænset omfang er slået igennem i forhold til foreningslivet – forstået på den måde, at foreningerne oplever, at *flere* er blevet foreningsaktive.

Når foreningerne bliver bedt om at redegøre for, på hvilken måde de oplever, at folkeskolereformen har understøttet deres medlemsudvikling, er deres svar primært den 'eksponering', som det giver at komme ud på skolerne – se tabel 1:

	Procent
Foreningens aktiviteter på skolen har været god reklame for vores aktiviteter	36,3
Skolernes øgede fokus på bevægelse fremmer generelt elevernes lyst til deltagelse i idrætslivet	17,7
Ændrede træningstider gør det muligt for flere at deltage	15,9
Vi får flere frivillige, som giver mulighed for at oprette nye hold	14,2

Tabel 1. På hvilken måde oplever foreningen, af folkeskolereformen har haft betydning for væksten i medlemstallet?

Når vi ser på den gruppe af foreninger, der angiver, at de kan se en sammenhæng mellem eksponering i skolen og medlemsfremgang, er der i et vist omfang tale om foreninger, der repræsenterer nicheidrætter som f.eks. cricket, curling, skydning m.v.

Børn og unges idrætsmønstre er vid udstrækning kendetegnet ved, at man går til det 'man kender'. Når man så bliver introduceret til alternativer til 'mainstream', er der en gruppe elever, der oplever sig tiltrukket af aktiviteter, som de måske godt kendte eksistensen af, men ikke tidligere har stiftet praktisk bekendtskab med.

Der er næppe nogen tvivl om, at der i folkeskolereformen er nogle muligheder for de mindre idrætter – dels i forhold til 'sene startere', som efterspørger aktiviteter med andre på deres niveau, dels i forhold til den gruppe af elever, der – som følge af selektion m.v. – er droppet ud af de store B&U-idrætter.

3. Samarbejdet mellem skole og foreningsliv

I undersøgelsen angiver 35 pct. af foreningerne, at de har samarbejder med skolerne – og 12 pct. angiver, at det er under etablering. Det betyder i praksis, at 751 af foreningerne i undersøgelsen har et samarbejde med en skole. Vi kan ikke se, hvor mange af disse samarbejder, der er indgået med de samme skoler, og i hvilket omfang de også samarbejder med privatskoler – og kan dermed heller ikke sige noget om, hvor stor en procentdel af landets skoler, der indgår i et forpligtende samarbejde med skolerne.

Vi kan ikke ud fra undersøgelsen sige noget præcist om det samlede antal af samarbejder mellem skolerne og landets idrætsforeninger, men det er med afsæt i undersøgelsen muligt at sige, at minimum 10 pct. af landets idrætsforeninger har – eller er ved – at indgå et samarbejde med en skole. Der således en stor udfordring forbundet med at få flere foreninger med i samarbejdet, men heldigvis også en masse versioner af eksisterende samarbejder, som kan fungere som inspirationskilder for det videre arbejde med at udvikle samarbejdet med skolerne.

Man behøver ikke vente på, at skolen ringer

Hvis vi ser på, hvem der tager initiativet til at samarbejdet, så er det i fire ud af ti tilfælde foreningerne, der har kontaktet skolen – og en lige så stor andel af samarbejderne er etableret som et fælles initiativ. Skolen har taget initiativet, når det gælder 14 pct. af samarbejderne, mens kommunen har taget initiativ til de resterende 6 pct. af samarbejderne. **Selvom 'den åbne skole' er en**

'skal-ting' på skolernes dagorden, så opstår en del samarbejder, fordi det er en 'vil-ting' på foreningernes dagsorden.

Flertallet af samarbejder går langt tilbage, men der også mange nye på vej ...

Af de nuværende samarbejder er 25 pct. mindre end et år gamle, mens 62 pct. er mere end tre år gamle, og de er dermed ikke knyttet specifikt til skolereformen. **Det er dog vigtigt at holde fast i, at undersøgelsen viser, at der det sidste år er etableret – eller ved at blive etableret – ca. 300 nye samarbejder mellem skoler og foreninger.**

Det aktuelle samarbejde har i udpræget grad stadigvæk karakter af eventsamarbejde, men det er så småt ved at ændre sig

Flertallet af samarbejder er knyttet til enkeltstående begivenheder, men en voksende andel af specielt de nye samarbejder er kendetegnet ved at være mere kontinuerlige samarbejde, hvor foreninger over længere tid er engageret i skolen og byder ind i forhold til skolernes læringsdagsorden – ikke kun specifikt i forhold til undervisningen i idræt, men også i forbindelse med andre fag og i forhold til at arbejde med elevernes trivsel.

I undersøgelsen er vi stødt på en række forskellige udgaver af eventsamarbejder – se tabel 2:

	Beskrivelse
Idrætsintro	Fx 'Håndboldkaravane' eller 'Pigeraketten'. Forbund eller foreninger tager rundt til skolerne for at introducere til specifikke idrætsgrene.
Stævner	Foreningen hjælper skolen med at afholde stævnedage.
Konsulentbesøg	En person fra foreningen tager ud på skolen og rådgiver skolen i forhold til, hvordan de kan bruge skolens faciliteter til bevægelse. Ses typisk hos foreninger med ansatte.
Idrætsdage	Foreningen medvirker til motionsdag på skolen. Nogle steder overtager foreningerne al undervisning denne dag, andre steder foregår det i et samarbejde med skolens lærere.
Idrætsundervisning	Foreningen deltager i en enkelt idrætstime. 41 pct. af de adspurgte foreninger indgår i sådanne samarbejder.

Tabel 2. Forskellige former for eventsamarbejder.

Eventsamarbejder, der har karakter af enkeltstående afsluttede forløb, handler ofte om at præsentere eleverne for foreningens idræt, hvorfor det udelukkende er foreningsinstruktørerne, som står for tilrettelæggelse og gennemførelse af idrætsdagen eller idrætsundervisningen. Der opstår derfor i de fleste tilfælde ikke reelle samarbejder mellem lærerne og de frivillige fra foreningerne – forstået som rammer omkring afviklingen, en dialog omkring læringsmål m.v. Eventsamarbejder kan i det fleste tilfælde karakteriseres som en forenings PR-aktiviteter på den lokale skole – og eventuelt som et afsæt for et mere kontinuerligt samarbejde med skolen. Det kræver dog, at der

medvirker repræsentanter for skolerne. Virkeligheden en del steder er dog, at man benytter muligheden for at samle lærerne til andre aktiviteter, når der er eksterne instruktører til rådighed.

Samarbejdet med idrætsforeningen bliver her en praktisk ressourceforanstaltning for skolen i forhold til dens øvrige arbejde og ikke en måde, hvorpå eleverne nødvendigvis får et højere udbytte af undervisningen, som egentlig er det centrale i tænkningen omkring 'den åbne skole'.

Seks ud af ti samarbejder (63 pct.) er eventsamarbejder i form af idrætsundervisningsbesøg, stævneafholdelse og idrætsdage – og en del af disse samarbejder er reelt ikke initieret i forbindelse med skolereformen, men blot en videreførelse af samarbejder, som har eksisteret igennem en år-række.

**”Fantastisk, at man kan lære at tale engelsk samtidigt med, at man lærer at spille cricket”
– intro til det kontinuerlige samarbejde**

En ud af fem af de foreninger, der angiver, at de har samarbejder med skolen – med andre ord lidt over 100 lokale samarbejder, kan karakteriseres som primært et kontinuerligt samarbejde, hvor man sammen har udviklet et længerevarende forløb i enten idrætsundervisningen eller med idræt ind i andre fag. Tabel 3 giver eksempler på typer af kontinuerlige samarbejder:

Uddannelsessamarbejder	Ungleder/juniortræneruddannelse som valgfag. Her varetager foreningen en del af undervisningen. 13 pct. af foreningerne indgår i denne form for samarbejde.
Inklusionssamarbejder	Samarbejde om at integrere idrætsuvalte eller svage skoleelever i idrætsforeningslivet. 14 pct. af foreningerne angiver, at de byder ind på dette.
Talentudvikling	Flere skoler har en eliteidrætslinje, hvor en idrætsforening er tilknyttet som samarbejdspartner.
Idrætsundervisning	En idrætsforening indgår i skolens idrætsundervisning over en længere periode, fx 3-4 uger. Ud over at blive introduceret til en specifik idrætsgren får eleverne også kendskab til bl.a. idrætsteori.
Idræt ind i andre fag	Idrætsforeningen indgår i andre fag end idræt på skolen. Idræt er her middel til at opnå læring inden for matematik, engelsk eller biologi.

Tabel 3. Tabellen giver eksempler på forskellige typer af kontinuerlige samarbejder.

Foreningerne er med på læringsdagsordenen

Tanken bag den såkaldt 'åbne skole' er, at eleverne skal lære det, de skal, på andre måder – og de fleste foreninger forholder sig særdeles positivt til ideen om at få flere virkeligheder ind i skolen. Udfordringen opstår i det øjeblik, hvor læringsdagsordenen skal udrulles i forhold til foreningslivet, der – i modsætning til en række af de andre interessenter i 'den åbne skole' – erhvervslivet, fritidsklubber og musikskoler – primært bliver drevet af frivillige, der kan opleve sig særdeles udfordrede på den tid og de kompetencer, som det kræver at skulle skrive sig ind i skolernes læringsdagsorden.

Fire ud af ti foreninger angiver imidlertid, at de mener, at de har aktiviteter, der kan medvirke til at understøtte skolernes læringsdagsorden, og blandt foreningerne er der generelt tro på egne evner i forhold til at kunne medvirke til at løfte det faglige niveau, når det gælder idrætsundervisningen.

Interviewene indikerer en parathed til at tænke i andre dimensioner end 'blot' undervisning i idrætsfaget, men det er ikke helt nemt at få knækket koden i forhold til at 'oversætte' aktiviteten til en skolesammenhæng – noget, denne formand for en fodboldklub sætter ord på:

*... Vi er jo vant til at træne fodbold, og jeg kan jo godt se, at der sagtens kan være en masse matematik i det, f.eks. hvis man introducerer til FC Barcelonas spillestil og alt sådant noget. Men det tænker man ikke rigtig på i dagligheden – vi træner jo bare fodbold, så jeg tænker, at det er noget med, at man lige skal have et andet mindset. At man måske også kan bidrage med temaer i hverdagen.
(Formand, fodboldklub)*

I foreningslivet er man gode til at tænke i at udvikle og organisere aktiviteter, mens man er knap så skarp på at få italesat den formelle og uformelle læring, der finder sted i forbindelse med deltagelse i idrætsaktiviteter.

Læring er lærerens ansvar.....

I forbindelse med samarbejde med idrætsforeningerne er de fleste skoler enige om, at det er lærernes ansvar at sikre, at der er et mål med idrætsforeningernes inddragelse i skolen. Der er således på skolerne ikke en forventning om, at foreningerne meget præcist kan opstille læringsmål og udarbejde en færdig undervisningsplan. Det er i god overensstemmelse med intentionen med folkeskolereformen, hvor ansvaret for den fagfaglige undervisning såvel som den understøttende undervisning ligger hos skolen (UVM).

På skolerne efterspørger man i højere grad 'viljen' til at indgå i et samarbejde – forstået på den måde, at foreningerne giver udtryk for, at de vil, kan og har en idé til et samarbejdsprojekt – og så er det ellers et fælles projekt at få udrullet ideen, så den passer ind i en skolekontekst. Og i sidste ende er det altid skolens ansvar, at aktiviteten kan ligge i tråd med den aktuelle læringsdagsorden.

Nogle steder oplever man, at det er blevet sværere at samarbejde

Der er en række foreninger, der har oplevet, at folkeskolereformen i nogle tilfælde i højere grad har vanskeliggjort et samarbejde – dels fordi skolerne har haft andre dagsordener, dels fordi kravene til samarbejderne er blevet højere. Før 2014 var det muligt at arbejde sammen om konkrete aktiviteter, som foreningerne bød ind på, men efter reformen skal man have mere fokus på formålet med samarbejderne, hvilket har betydet, at man ikke har haft tilstrækkelig tid til at arbejde med det på skolerne.

De øgede krav til samarbejderne har i visse tilfælde konkret betydet, at samarbejder, der har fungeret gennem en årrække – efter skolereformen – er blevet indstillet, fordi der 'blot' var tale om en aktivitet uden en decideret læringsdagsorden.

'Den åbne skole' er et krav til skolerne, men ikke til foreningerne – når foreningerne bare har en anden dagsorden!

Det fremgår af interviews med både kommuner og foreninger, at en gruppe foreninger sætter spørgsmålstegn ved, om de overhovedet skal bidrage til skolernes læringsdagsorden – særligt fordi det i praksis betyder, at frivillighedsbegrebet udfordres:

Vi skal ikke understøtte nogen læringsmål. Vi kan tilbyde noget, som vi er gode til, og så kan vi undervise i det. Men det skal ikke være med henblik på, at vi skal opfylde et eller andet for idrætslæreren, som er lønnet og på fuldtid. Man kan ikke bede en frivillig person om, at 'du skal opfylde noget for mig – frivilligt'.

(Formand, gymnastikforening)

Ovenstående udsagn fremhæver oplevelsen af, at en af foreningernes kerneværdier – frivilligheden – kan blive truet af, at man mere eller mindre professionelt skal byde ind på skolernes læringsdagsorden. En dagsorden, der i nogle tilfælde er fundamentalt anderledes end det, som udgør drivkraften for den enkelte frivillige – nemlig passionen for en bestemt idræt og ikke alt muligt 'udenoms'.

Potentialer og udfordringer ved folkeskolereformen fra et foreningsperspektiv

Folkeskolereformen er først nu for alvor ved at blive til virkelighed på mange skoler. Det giver dermed også god mening at blive klogere på, hvilke potentialer og udfordringer idrætsforeningerne ser ved reformen – ikke bare her og nu – men også lidt længere ude i fremtiden. 21 pct. oplever flest muligheder, 29 pct. oplever flest udfordringer, og halvdelen oplever lige mange muligheder og udfordringer. De fleste foreninger oplever både muligheder og udfordringer ved reformen – der er dog en lille overvægt at foreninger, der oplever flest udfordringer.

Adspurgt er der tre store udfordringer for foreningerne i forbindelse med skolereformen:

- Konsekvenserne af skolereformen. Foreningerne oplever, at den længere skoledag gør børnene trætte, og det og får flere til at melde sig ud af foreningerne.
- Manglende ressourcer på de rigtige tidspunkter – forstået på den måde, at foreningerne ikke kan finde frivillige, der kan indgå i samarbejder i skolernes åbningstid. Interviewene indikerer ret tydeligt, at det ikke kun handler om, at skolerne ikke kan betale – det handler om, at de frivillige har svært ved at få det passet ind i forhold til eget arbejdsliv.
- At foreningerne oplever, at skolerne har svært ved at se, hvad foreningerne kan byde ind med – og at det dermed også er vanskeligt at finde afsæt for fælles projekter.

Set fra et foreningsperspektiv handler 'den åbne skole' meget om, hvad foreningerne kan byde ind med i skolen. Da foreningslivets primære produkt er et fritidstilbud til børn og unge med en specifik interesse, der selv opsøger foreningen – og et ikke et skoletilbud til børn, der skal være på et bestemt sted på et bestemt tidspunkt, er det næppe overraskende, at over halvdelen har svært ved at se de store muligheder i skolereformen

Når vi spørger foreningerne i forhold til, om de ser flest udfordringer eller muligheder i Folkeskolereformen, så angiver flertallet (57 pct.) at de reelt har svært ved at se mulighederne i reformen,

Til gengæld kan de sagtens pege på udfordringer – trætte børn, manglende ressourcer til at indgå i et samarbejde m.v. – det er sjældent økonomi, der er udfordringen.

En helt oplagt udfordring består i, at foreningerne ikke kun tænker aktiviteter på skolen som en mulighed for at erhverve nye medlemmer, men også som en mulighed for at man som forening, gennem at møde andre fagligheder, bliver udfordret på både tænkning og praksis!

Et ønskescenarie er vel, at skolereformen fremadrettet ikke kun handler om, hvad foreningerne kan levere i skolen i forhold til, "at eleverne bliver så gode, de kan" på en skolearena – men at bevægelsen også går den modsatte vej, således at skolerne gennem deres input og den faglighed, de repræsenterer, hjælper idrætsforeningerne med, at endnu flere børn og unge bliver så gode, som de kan i forhold til den idræt, de dyrker.

Kort om metode

Vi udsendte en survey til i alt 7720 foreninger – til de af DGI og DIF's idrætsforeninger, der har mindst et medlem under 18 år. I alt 1612 foreninger besvarede undersøgelsen, hvilket svarer til en besvarelsesprocent på 21 pct. Baseret på interviews med foreningsledere skal den lave besvarelsesprocent primært ses som en indikation af, at mange idrætsforeninger endnu ikke samarbejder med skolerne – og at idrætsforeninger – som det også fremgår af denne undersøgelse – er særdeles påpasselige med, hvordan de prioriterer deres ressourcer – herunder hvor meget tid man bruger på at besvare spørgeskemaer..

Der er i alt foretaget interviews med henholdsvis 20 skoleledere, 20 kommunale idræts- og fritidskonsulenter samt 20 bestyrelsesformænd fra idrætsforeninger. Både skoler, kommuner og idrætsforeninger er blevet udvalgt ud fra deres geografiske beliggenhed. I otte af de interviewede kommuner, henholdsvis fire DIF- kommuner og fire ikke-DIF kommuner, har vi fundet frem til idrætsforeningerne, der er blevet udvalgt, ud fra den præmis, at et bredt spektrum af idrætsgrene er repræsenteret. Interviewene er blevet optaget på diktafon og efterfølgende transskriberet.

Om Skole og foreningsliv i bevægelse

Udviklingsprojektet Skole og foreningsliv i bevægelse – som er et samarbejde mellem DIF, DGI og Center for Ungdomsstuder (CUR) og støttet af Nordea-fonden – har fokus på at få skole og foreningsliv til at bevæge sig mod og med hinanden med henblik på, at stadig flere børn og unge oplever glæden ved at bevæge sig i skolen og foreningslivet.

Mere konkret har projektet – der løber i perioden maj 2015-oktober 2016 – til formål:

- *At afdække skolereformens 'virkningshistorie' i forhold til foreningslivet.*
- *At finde de lokale 'eksemplariske' skole- og foreningssamarbejder, der kan være til inspiration for både foreninger og skoler.*
- *At udvikle konkrete inspirationsmaterialer og værktøjer, der medvirker til at gøre det enkle for idrætsforeninger og skoler at indgå samarbejdsprojekter, hvor bevægelse og læring er naturligt integreret.*
- *At afdække betydningen af de rammer, som man i landets kommuner opstiller omkring samarbejdet mellem skoler og foreningsliv.*

Projektet afsluttes med en konference i oktober 2016.